

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: T. T. T. T., státní příslušnost VNM

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. MV-200911-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 2. 2021, č. j. MV-200911-4/SO-2020 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo potvrzeno předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 11. 2020, č. j. OAM-212-30/PP-2019, jímž byla podle ust. § 87e odst. 1 písmeno d) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobkyně se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, kdy jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství; žalobkyni byla dále stanovena lhůta k vycestování z území České republiky. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana ČR - nezletilého N. M. T., narozeného X (dále jen „nezletilý“), jenž je na našem území přihlášen k trvalému pobytu. Žalobkyně je zapsána v jeho rodném listu jako matka. V době narození nezletilého byl v jeho rodném listu uveden jako jeho otec J. K., státní příslušník České republiky. V době podání žádosti byl doložen rodný list nezletilého, kde jako jeho otec je zapsán N. V. L., státní příslušník Vietnamské socialistické republiky. Prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobkyně učinila vědomě před matričním úřadem nepravdivé prohlášení o určení otcovství, kdy nepravdivě uvedla, že otcem nezletilého je J. K.; tímto se dopustila podvodného jednání, došlo k účelovému prohlášení o určení otcovství k nezletilému, což žalobkyni otevřelo možnost žádat o vydání povolení k přechodnému pobytu, kdy si zajistila postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Prvostupňový správní orgán proto postupem ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písmeno d) zákon o pobytu cizinců zamítl její žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť bylo zjištěno, že se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně uvedla, že J. K., občan České republiky, byl jako otec nezletilého určen souhlasným prohlášením s vědomím žalobkyně i pana K., že není biologickým otcem jejího syna. Žalobkyně však tímto nesledovala cíl spočívající v získání povolení k pobytu, ale řešila tím své osobní problémy, které měla s biologickým otcem dítěte. Žalobkyně v průběhu trestního řízení s J. K. nebyla vyslechnuta a nemohla závěry trestního soudu ovlivnit. Z provedeného dokazování v dané věci nevyplývá jednoznačný závěr, že k určení otcovství došlo účelově s cílem získání povolení k pobytu.
3. Žalobkyně dále namítala, že předmětné rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého života i do soukromého života nezletilého. Vzhledem k věku syna, v době, která uplynula od určení otcovství a k tomu, že nezletilý prožil celý život v České republice a chodí zde do školy, měly být zohledněny závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 6 Azs 157/2016. Správními orgány bylo známo, že je žalobkyně samoživitelkou, na kterou je nezletilý odkázán, v případě neudělení pobytu k pobytu bude muset syna vzhledem k jeho závislosti vzít do Vietnamu. Tato skutečnost by pro něj znamenala zásadní změnu prostředí, ve Vietnamu nikdy nebyl, neovládá řádně vietnamský jazyk, nemůže navázat na školní docházku a nemá ani vietnamské státní občanství. Otec zletilého pobývá mimo státy EU. Napadené rozhodnutí přímo zasahuje i do práva nezletilého jako občana Evropské unie, rozhodnutí je nepřiměřené a rozporné s požadavky čl. 35 Směrnice 2004/38/ES o právech občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“). Žalobkyně dále namítala, že správními orgány poukazované sdělení základní školy, do níž dochází nezletilý,

je v době vydání napadeného rozhodnutí neaktuální, 1,5 roku staré, pro žalobkyni je překvapující, neboť navíc neodpovídá skutkovému stavu, jaký byl v době, kdy sdělení bylo školou vydáno. Žalovaná se vůbec nevypořádala s obsahem vyjádření žalobkyně s 19. 6. 2020 a s důkazními návrhy, jenž v podání byly uvedeny.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť ji považuje za nedůvodnou. V písemné vyjádření argumentoval k uplatněným žalobním bodům.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
6. K první žalobní námitce spočívající v tvrzení, že z provedeného dokazování ve věci nevyplynul jednoznačný závěr, že k určení otcovství nezletilého došlo účelově s cílem získat pro žalobkyni povolení k pobytu uvádí soud následující.
7. Podle ust. § 87e odst. 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel se dopustí obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
8. Úvahy, které vedly prvostupňový správní orgán k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že účelově učinila souhlasné prohlášení o určení otcovství s cílem (úmyslem) získat povolení k přechodnému pobytu, jsou podrobně argumentačně uvedeny na straně 5-7 prvostupňového správního rozhodnutí. Správní orgán hodnotil provedené důkazy postupem podle kritérií pro posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o určení otcovství, jenž vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39.
9. V rámci řízení o předmětné žádosti prvostupňový správní orgán zjistil, že sice v rodném listu nezletilého je jako otcem zapsán pan N. V. L., státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, ovšem v rodném listu nezletilého, vydaném dne 13. 9. 2010, byl jako otec nezletilého uveden pan J. K., státní příslušník České republiky. V rámci jiného předchozího řízení byl proveden výslech žalobkyně (dne 18. 10. 2011), v němž žalobkyně uvedla, že s panem K. nikdy nebydlela a žalobkyně neví, kde pan K. pobývá. V řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobkyně byl vyslechnut pan J. K., který dne 5. 12. 2011 vypověděl, že není biologickým otcem nezletilého, v jeho rodném listu byl zapsán, protože o to byl požádán druhem žalobkyně, který má být pravděpodobně biologickým otcem nezletilého. Za prohlášení o určení otcovství pan K. obdržel částku 2 500 Kč. Prvostupňový správní orgán dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 7 T 37/2013, který nabyt právní moci dne 25. 9. 2013. Tímto rozsudkem byl pan K. shledán vinným dvojnásobným trestným činem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky

podle § 171d odst. 1 trestního zákona, přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky a dále dvěma přečiny napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky a zločinem podvodu. Pan J. K. se v rámci trestního řízení doznal k tomu, že není otcem nezletilého, přičemž učinil vědomě nepravdivé prohlášení o určení otcovství k němu. Tím umožnil nezletilému získat státní občanství a žalobkyni podat předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu.

10. Závěry o nepravdivém prohlášení ohledně otcovství nezletilého žalobkyně v žalobě potvrzuje, ovšem namítá, že tímto postupem neměla sledovat cíl spočívající v získání povolení k pobytu, ale měla tím řešit svoje osobní problémy, které měla s biologickým otcem nezletilého. Žalobkyně namítala, že nebyla v rámci trestního řízení s panem K. vyslechnuta a nemohla proto závěry trestního soudu ovlivnit.
11. S podrobnými závěry vycházejícími z provedených důkazů, jak jsou obsaženy v prvostupňovém správním rozhodnutí, se Krajský soud v Brně ztotožňuje. Stejně tak s argumentací doplněnou žalovanou v napadeném rozhodnutí [obsaženou na straně 3-4 (rekapitulace průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem) a dále 5-8 (vlastní právní a skutkové hodnocení žalované)]. Zákon o pobytu cizinců v poukazovaném ustanovení obsahuje příklad obcházení zákona, jímž je účelové souhlasné prohlášení o určení otcovství. Správní orgány se detailně zabývaly příčinou souvislostí mezi účelovým prohlášením otcovství a potencialitou zisku povolení k přechodnému pobytu ve prospěch žalobkyně. Jak uvedly správní orgány v napadených rozhodnutích, je zřejmá též příčinná souvislost a časová posloupnost jednotlivých kroků žalobkyně - z informačního systému cizinců je zřejmé, že v době narození nezletilého pobývala žalobkyně na území České republiky jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla 12. 7. 2009 zamítnuta jako zjevně nedůvodná, účelově určené otcovství zajistilo nezletilému státní občanství České republiky a žalobkyni otevřelo možnost podat žádost o vydání povolení k přechodnému a trvalému pobytu, jakožto rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie. Účelové počínání žalobkyně demonstruje skutečnost, že krátce po určení otcovství k nezletilému synovi dne 13. 9. 2010 požádala dne 21. 11. 2010 o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Následné žádosti žalobkyně, ať již o vydání povolení k přechodnému či trvalému pobytu byly podávány jako žádosti rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tímto jednáním se žalobkyně snažila využít výhodu, kterou disponovala díky českému občanství nezletilého získaného na základě účelové určeného otcovství. Oproti těmto úvahám žalobkyně pouze nekonkrétně uvádí, že účelovým určením otcovství měla řešit své osobní problémy, které měla s biologickým otcem dítěte. K tomu žalobkyně neuvádí žádné konkrétnosti, ani je jinak nedokládá. Předmětná žalobní námitka je nedůvodná.
12. Pokud jde o námitku týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti dopadu napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života, krajský soud uvádí, že se správní orgány obou stupňů zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života (čl. 35 Směrnice č. 2004/38/ES). Bylo tak učiněno v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není omezena pouze na ta rozhodnutí, o kterých to zákon o pobytu výslovně stanoví - viz § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyžaduje, aby správní orgány posuzovaly přiměřenost dopadů do rodinného soukromého života cizince i ve správním rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu (například rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba vždy zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny, přičemž při posouzení rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejenom vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky. Je tedy třeba zkoumat, zda je odepření pobytu žalobkyni přiměřené dopadům do jejího soukromého rodinného života, včetně soukromého života jejího zletilého syna.

13. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou právní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 – 42). Jak uvedl Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139: „...Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 – 42). Stejný princip je zakotven i v čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU, která je s ohledem na svůj čl. 51 v této věci aplikovatelná (rozhodování o pobytech cizinců je regulováno právem EU). Také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že v imigračních otázkách se musí posuzovat dopad rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte, byť účastníkem řízení je pouze dospělá osoba, tedy zpravidla rodič. Například v rozsudku ve věci M.P.E. V. a další proti Švýcarsku ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57, ESLP shledal porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť švýcarské soudy se nezabývaly dopady rozhodnutí o vyhoštění rodiče na nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Vyhodnocení dopadu rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte vyžaduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, bod 29).“
14. Krajský soud dále doplňuje, že i když se v nyní projednávané věci jedná o řízení zahájené na základě žádosti žalobkyně (jenž má předložit všechny potřebné doklady a tvrdit relevantní informace), i takové řízení je založeno na zásadě materiální pravdy, přičemž naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34).
15. Správní orgány se fakticky dopadem do soukromého a rodinného života zabývaly především v rovině toho, že žalobkyně se má pokusit legalizovat svůj pobyt v České republice jiným způsobem než cestou předmětné žádosti (viz str. 8 prvostupňového správního rozhodnutí), žalovaný dovodil, že žalobkyně neprokázala žádné bližší okolnosti, proč nelze realizovat rodinný život v zemi jejího původu a k námitkám žalobkyně, že nezletilý syn je na ní závislý, musela by ho vzít s sebou do Vietnamu, což by pro něj znamenalo zásadní změnu prostředí (ve Vietnamu nikdy nebyl, neovládá vietnamský jazyk) žalovaná uvedla, že občanství České republiky nabyt nezletilý pouze v důsledku neoprávněného jednání žalobkyně, proto nelze připustit, aby z tohoto jednání měla žalobkyně výhody (str. 9 napadeného rozhodnutí žalované). Žalovaná se dále zabývala hodnocením sdělení základní školy ze dne 26. 6. 2019, jejímž žákem je nezletilý, z něhož zdůraznila, že podle tohoto sdělení byl nezletilý v hodinách školní výuky málo aktivní, nepozorný, roztěkaný, neurotický, žalobkyně se školou nespolupracuje, o chlapce se stará (úkoly, strava, odpolední - večerní program) paní B. („česká babička“), která má od matky plnou moc pro zastupování a jednání ze školou; matka se nedostavuje (nerozumí česky) ani na třídní schůzky. Žalovaná dovodila, že pokud nezletilý syn neovládá vietnamský jazyk a žalobkyně nerozumí česky, mezi dotýčnými existuje značná

jazyková bariéra, která vyvolává vážné pochybnosti o existenci skutečného rodinného života mezi nezletilým synem a jeho matkou; pokud chtěla žalobkyně žít rodinný život v České republice, měla tak činit namísto obcházení zákona. Žalovaná dále dovodila, že nedošlo k porušení závazku, kterým je Česká republika vázána s ohledem na Úmluvu o právech dítěte, neboť žalobkyni není zakázán styk s jejím nezletilým synem; bylo v dispozici žalobkyně chovat se v souladu s právním řádem České republiky. Žalovaná dále dovodila, že nevydáním povolení k přechodnému pobytu dojde k jistému zásahu do rodinného života žalobkyně a jejího syna, a to právě z důvodu, že dojde k výraznému omezení jejich kontaktu. Nicméně s ohledem na důvod, pro který je žádost zamítána, se jedná o zásah zcela přiměřený; důsledek spočívající v zásahu do soukromého rodinného života zcela koresponduje se závažností jejího účelového jednání. Právní řád poskytuje určité možnosti, jak může žalobkyně svého syna navštěvovat, respektive nikdo jí nebrání, aby svůj rodinný život realizovala v zemi původu (str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí žalované). Žalovaná dále také dovodila, že žalobkyně si musela být vědoma toho, že pokud napomáhá k neoprávněnému jednání, velkou pravděpodobností bude dán důvod pro odmítnutí pobytových oprávnění, přičemž s tímto vědomím na území České republiky vytvářela pro nezletilého syna sociální vazby, tudíž nyní by měla plně převzít za své účelové jednání odpovědnost. Nejedná se v dané věci o správní vyhoštění. Podle žalované je ze spisového materiálu zřejmý výrazný nedostatek iniciativy ze strany žalobkyně (jak v samém řízení, tak i v oblasti integrace do české společnosti).

16. K těmto závěrům soud především uvádí, že bylo třeba, aby správní orgány svou argumentaci zaměřily (jak ze shora citované judikatury vyplývá) i ve směru zásahu do osobního a rodinného života nezletilého, kdy soud připomíná, že tento podle tvrzení žalobkyně, jenž nebylo správními orgány rozporováno, žije od svého narození v České republice, není státním občanem Vietnamské socialistické republiky, ale je občanem České republiky, je žákem základní školy a v době vydání napadených rozhodnutí mu bylo 10 roků. Žalovaná při hodnocení zásahu do osobního a rodinného života žalobkyně hodnotila zprávu základní školy, již nezletilý navštěvuje, která nebyla aktualizována, v době rozhodování žalované byla tato zpráva starší více jak 19 měsíců, přičemž žalobkyně i ve svém podání ze dne 19. 6. 2020 ji zcela zásadním a konkrétním způsobem popírala, přičemž uvedla následující skutečnosti. Vyjádření základní školy je neaktuální a navíc nepravdivé. Nezletilý je ve věku 10 roků, narodil se na území České republiky, žije zde celý život a chodí do základní školy. Žalobkyně žije se synem sama, neboť její manžel byl vyhoštěný a je ve Vietnamu. Nezletilému sice finančně přispívá, ale z hlediska životních nákladů v České republice jsou tyto příspěvky nevýznamné. Zajištění peněz k úhradě životních nákladů nezletilého je závislé na práci žalobkyně, ta je matkou samoživitelkou. Žalobkyně neovládá na dostatečné úrovni český jazyk, aby mohla připravovat každý den syna do školy a aby mohla komunikovat se školou. S tímto proto žalobkyni pomáhá paní A. B., jenž komunikuje i se školou. V době, kdy syn končí školu, je žalobkyně ještě v zaměstnání, nezletilý chodí k paní B., která mu pomáhá se školní přípravu a stará se o něj v době, kdy je žalobkyně v zaměstnání. Později odpoledne nezletilý odchází domů, kde si chystá úkoly. Žalobkyně nezletilého ráno vypravuje a vodí do školy. Žalobkyně dále zajistila, aby nezletilého o víkendu ještě v předmětech, v nichž se mu nedaří, doučovala učitelka paní H. Žalobkyně se o syna stará, její veškerý život se koncentruje na zajištění živobytí a péči o nezletilého. Žalobkyně v podání dále navrhla, aby uvedené skutečnosti byly prokázány prostřednictvím jejího výsledku a aby správní orgán zjistil názor jejího syna, což může sloužit ke zjištění skutečného stavu věci a k posouzení dopadu do rodinného a soukromého života.

17. Uvedeným podáním se zabývá pouze prvostupňové správní rozhodnutí s tím, že na něj reaguje vyjádřením, že hlavním důvodem pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí není skutečnost, že by se žalobkyně dostatečně nestarala o syna, nýbrž že se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců. K tomu krajský soud uvádí, že ze shora již citované judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že i v případě pobytového řízení zahájeného na základě žádosti žalobkyně je třeba trvat na tom, že takové řízení je založeno na zásadě materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. V dané věci v žalobou napadených rozhodnutích fakticky absentuje konkrétní posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života nezletilého, kdy je toto vytěsнено závěrem, že žalobkyně se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců a za své jednání by měla nést odpovědnost. Nedošlo tak ani k posouzení dopadu rozhodnutí s ohledem na nejlepší zájem dítěte, byť účastníkem řízení je dospělá osoba – žalobkyně. Žalovaný navíc při hodnocení dopadů do osobního a rodinného života žalobkyně vycházel z neaktuální zprávy základní školy, kterou žalobkyně svým podáním zásadně popřela a k prokázání dopadů do osobního a rodinného života navrhla provedení důkazů (tyto nebyly provedeny). Při hodnocení zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života je přitom potřeba zjistit relevantní skutečnosti a tyto následně řádně hodnotit. Úvahy správních orgánů ohledně dopadu do osobního a rodinného života žalobkyně a jeho nezletilého syna jsou převážně formálního charakteru, nezohledňující žalobkyní tvrzené skutečnosti. Úvahy žalované, že žalobkyni nebyl rozhodnutím zakázán pobyt, že se nejedná o rozhodnutí o správním vyhoštění, či že se žalobkyně měla či mohla pokusit získat jiné pobytové oprávnění, nejsou přiléhavé s ohledem na nutnost řádného hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života jak žalobkyně, tak jejího nezletilého syna, navíc správními orgány žalobkyni doporučený postup nemusí nutně vyústit v jimi dovozovaný stav. Žalovaná tak nedostatečně posoudila přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života jak žalobkyně, tak jejího nezletilého syna, přičemž v tomto rozsahu je napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za uvedeného stavu i z tohoto hlediska je argumentace možností získání jiných pobytových oprávnění nerozhodná.

V. Závěr a náklady řízení

18. Soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah shledal žalobu důvodnou, a proto přistoupil postupem podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem soudu. Jejím úkolem bude opětovně řádně ve smyslu shora uváděné judikatury posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího nezletilého syna.
19. Výrok o náhradě nákladu řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobkyni přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Náklady řízení dále spočívají v nákladech za právní zastoupení žalobkyně v celkové výši 11 228 Kč podle Vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“); v dané věci se jedná o odměnu zástupce žalobkyně za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé) podle § 7,

§ 9 odst. 4 písmeno d) a § 11 odst. 1 písmeno a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč) a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč, odpovídající příslušné daně z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 12 228 Kč, přičemž ke splnění uvedené povinnosti byla žalované stanovena přiměřené lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 4. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu